

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพชีวิตในปัจจุบันของคนไทยมีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา การทำงาน การฟังวิทยุ คุโทรทัศน์หรือแม้กระทั่งการซื้อขายของเพื่ออุปโภคบริโภค รวมทั้งการสนทนาในสถานที่ต่าง ๆ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นมักจะมีภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับตัวทั้งสิ้น ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงนับได้ว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ โดยเฉพาะประเทศไทยกำลังเข้าสู่ยุคสารสนเทศ (Information Age) ซึ่งข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ สามารถส่งถึงกันในเวลาอันรวดเร็ว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องติดต่อสื่อสารและนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยจากประเทศต่าง ๆ มาใช้งาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้น คำรา เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นภาษาอังกฤษ นิสิตนักศึกษาจึงจำเป็นต้องมีทักษะทางภาษาอังกฤษดีพอสมควรเพื่อที่จะรับและเผยแพร่ความรู้และความคิดต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้เองภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้วนั้น ครูและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การสอนภาษาอังกฤษจึงพยายามที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นฝึกผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ และจากการศึกษาพบว่าทักษะที่มีปัญหามากที่สุด คือทักษะ การเขียน ดังคำกล่าวของ อาร์ เจ โอเวนส์ (R.J. Ovens, 1970:119) ที่ว่า "นักเรียน ส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าระดับมาตรฐาน" ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่สลับซับซ้อนมากที่สุดในจำนวนทักษะทั้งหมด ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในการฟัง การพูดและการอ่านมาแล้วเป็นอย่างดี (J.B., Heaton, 1975:138)

จากการศึกษาของปรีชา ชีระวงศ์และคณะ (2525:63:67) พบว่า นิสิตชั้นปีที่หนึ่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ และมีปัญหาในการ เรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับ 1 2 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอารีย์ เฉลยศัพท์ (1983:11-12) ที่พบว่า ปัญหาหรือความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นแบ่งออกได้เป็น

2 ประเภท คือ ความบกพร่องทางด้านโครงสร้างซึ่งเป็นความบกพร่องที่เกิดขึ้นในระดับประโยค อนุประโยค วลีและคำ และความบกพร่องทางด้านวากยสัมพันธ์ ซึ่งได้แก่โครงสร้างที่ไม่คู่ขนาน (Non-Parallel Structures) เนื้อหาที่ไม่สมบูรณ์ในประโยค (Incomplete message within a Sentence) และการใช้คำที่ไม่แสดงความต่อเนื่อง (Transition markers) และสอดคล้องกับการวิจัยของสมบุรณ์ ภาวินกุล (2528:90-111) ที่วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนความเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต ที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม โดยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 40 คน จากวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุมให้เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเดิม คือ เป็นการฝึกใช้โครงสร้างประโยคต่างๆ และการตอบคำถาม กลุ่มทดลองให้เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งจะเน้นการฝึกภาษาโดยการใช้กิจกรรมเพื่อสื่อความหมายโดยที่มีการประสมประสานของทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีข้อบกพร่องในการเขียนจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองมีข้อบกพร่อง 1,227 แห่ง กลุ่มควบคุมมีข้อบกพร่อง 1,327 แห่ง ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม คือ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ รองลงมาได้แก่ การใช้ภาษาให้เหมาะสมและการใช้คำ ส่วนข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม คือ การใช้ข้อความต่อเนื่อง

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจซึ่งถือเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญดังกล่าวแล้วข้างต้น

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1972:243-244) กล่าวถึง การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีว่า ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้านคือ

1. การเขียนตัวอักษร
2. วิธีการสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา
3. การใช้โครงสร้างที่ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้
4. การเรียนรู้วิธีเลือกคำศัพท์ หรือถ้อยคำ เพื่อแสดงความคิดของผู้เขียนได้อย่าง

เหมาะสม

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1977:53-54, 138) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ผู้ที่จะเขียนได้นั้นต้องมีพื้นฐานจากการฟัง การพูดและการอ่านมาก่อน นอกจากนั้นแล้วผู้เขียนยังจะต้องมีความรู้ความสามารถด้านลีลาการเขียน นั่นก็คือความสามารถที่จะเลือกใช้

สำนวนโวหารเพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนเอง ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสามารถด้านกลไกการเขียนคือการสะกดคำ การใช้ตัวพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่ และการเลือกใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง และสิ่งที่สำคัญคือ ผู้เขียนต้องมีความสามารถที่จะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดตามจินตนาการของตนออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ได้

นอกจากนั้นแล้ว วอลเตอร์ คินท์ และ เจ เครก ฮาร์บราว (Walter Kintch and J. Craig Yarbrough, 1982:828-834) ได้ทำการวิจัยโดยให้นักเรียนอ่านเรียงความที่มีการเรียบเรียงข้อมูล โดยใช้โครงสร้างข้อความ (Text Structure) ที่เป็นระบบกับโครงสร้างข้อความที่ไม่เป็นระบบ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่สามารถสังเกตโครงสร้างข้อความจะสามารถจดจำข้อความ และระลึกเรื่องราวที่อ่านจากข้อความที่มีการเรียบเรียงข้อความอย่างเป็นระบบได้มากกว่าข้อความที่มีการเรียบเรียงอย่างไม่เป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บาร์บารา เอ็ม เทเลอร์ และ เอส เจ ซามูเอลส์ (Barbara M. Taylor and S. Jay Samuels, 1983:517-528) ซึ่งทำการวิจัยโดยให้เด็กนักเรียนเกรด 5 และ 6 อ่านข้อความที่มีการเรียบเรียงข้อมูลโดยใช้โครงสร้างข้อความ (Text Structure) ที่เป็นระบบกับโครงสร้างข้อความที่ไม่เป็นระบบ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่สามารถสังเกตโครงสร้างข้อความจะสามารถจดจำข้อความ และระลึกเรื่องราวที่อ่านจากข้อความที่มีการเรียบเรียงข้อความอย่างเป็นระบบ (Well-structured Text) ได้ดีกว่าโครงสร้างข้อความที่ไม่เป็นระบบ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างการระลึกเรื่องราวที่อ่านได้จากข้อความที่มีการเรียบเรียงเป็นระบบ กับข้อความที่ไม่ได้มีการเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ของนักเรียนที่ไม่สามารถสังเกตโครงสร้างข้อความ

ซูซาน เอฟ โรบินสัน (Susan F. Robinson, 1984:1671-A) ได้ทำการวิจัยความแตกต่างของนักเรียนเกรด 6 8 และ 11 ในด้านพัฒนาการในการจัดลำดับและรวบรวมความคิดในการเขียนเรียงความ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน แล้วให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มดูกราฟเปรียบเทียบลักษณะที่เหมือนและต่างกันของสิ่ง ๆ หนึ่ง จากนั้นจึงให้นักเรียนเขียนบรรยาย เพื่อที่จะดูความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลที่เกี่ยวข้อกัน เข้าด้วยกันในการรวบรวมความคิดและโครงสร้างของภาษาเข้าด้วยกันเพื่อคุ้ทักษะการเขียน ผลปรากฏว่า

1. มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนเกรดต่างกัน และระหว่างความสามารถของนักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนในการรวบรวมความคิดในแต่ละประโยค
2. คุณภาพของงานเขียนโดยทั่วไปของนักเรียนทั้งสองกลุ่มต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
3. สัมพันธภาพในข้อความ ในการเขียนสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างประโยค

4. ความสามารถของนักเรียนในการเชื่อมโยงความคิดสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์

ลี เอ็ม แมคกี และดอนัลด์ เจ ริชเจิลส์ (Lea M. McGee, and Donald J. Richgels, 1985:739-753) ได้อ้างถึงงานวิจัยของผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาถึงกลยุทธ์ในการอ่าน โดยให้ผู้อ่านนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อความ (Text Structure) ที่ผู้เขียนใช้มาช่วยในการอ่าน คือให้ผู้อ่านรู้จักสังเกตโครงสร้างในการเขียน เช่น การลำดับเหตุการณ์หรือการเปรียบเทียบซึ่งจะสามารถช่วยผู้ให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น และจากงานวิจัยของ บอนนี่ บี อาร์มบราสเตอร์ โทมัส เอช แอนเดอร์สัน และ จอยซ์ ออสเตอร์แทก (Bonnie B. Armbruster, Thomas H. Anderson and Joyce Ostertag, 1987: 331-346) ซึ่งได้ทำการทดลองโดยการฝึกให้นักเรียนเกรด 5 จำนวน 82 คน ฝึกอ่านข้อความที่ใช้โครงสร้างข้อความอย่างเป็นระบบ แล้วให้นักเรียนเขียนด้วยการใช้โครงสร้างข้อความในการเรียบเรียงข้อความผลปรากฏว่านักเรียนเกรด 5 มีพัฒนาการในการเขียนข้อความโดยการใช้โครงสร้างข้อความในการเรียบเรียงข้อความอย่างเป็นระบบ และมีความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

จูดิท แอนน์ ลินด์ซีย์ สเตอร์เจิลล์ (Judith Ann Lindsey Sturgell, 1992 : 1784) ได้ทำการทดลองโดยการฝึกให้นักเรียนเกรด 6 จำนวน 57 คน อ่านบทความที่มีโครงสร้างข้อความและฝึกการเขียนภาษาอังกฤษโดยการใช้โครงสร้างข้อความ ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ

อาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่จะช่วยผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพก็คือ การพิจารณาถึงโครงสร้างของเรื่องที่จะเขียนว่า ข้อความหรือเรื่องที่จะเขียนนั้น เป็นข้อความที่เรียบเรียงและจัดลำดับความคิดสำคัญในรูปแบบใด

โรซาลินด์ โฮรวิทซ์ (Rosalind Horowitz, 1985:448-454) กล่าวถึงโครงสร้างข้อความว่าเป็นรูปแบบที่ผู้เขียนใช้ในการเรียบเรียงความคิดแล้วนำเสนอออกมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย

แวน ดิจ์ค และคินช์ (Van Dijk and Kintch, 1987: 363-394) ได้รวบรวมประเภทโครงสร้างข้อความ (Text Structure) ไว้ 4 ประเภท คือ โครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียด (Enumerative) โครงสร้างข้อความเชิงเปรียบเทียบ (Contrast - comparison) โครงสร้างข้อความเชิงปัญหาและแก้ไข (Problem-solution) และโครงสร้างข้อความเชิงลำดับขั้น (Sequence)

ซี เอส อิงค์เลอร์ท และ อี ฮีเบิร์ต (C.S.Englert and E.Hiebert, 1984: 65-74) ได้รวบรวมประเภทของโครงสร้างข้อความไว้ 6 ประเภท คือ โครงสร้างข้อความเชิงบรรยาย (Descriptive) โครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียด (Enumerative) โครงสร้างข้อความเชิงเปรียบเทียบ (Contrast-comparison) โครงสร้างข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (Problem-solution) โครงสร้างข้อความเชิงลำดับขั้น (Sequence) และโครงสร้างข้อความเชิงสาเหตุ (Cause-effect)

โจ แอน พิคโคโล (Jo Anne Piccolo, 1987:839) ได้รวบรวมประเภทโครงสร้างข้อความ (Text Structure) ไว้ทั้งหมด 6 ประเภทเช่นเดียวกับ ซี เอส อิงค์เลอร์ท และ อี ฮีเบิร์ต (C.S.Englert and E.Hiebert)

อาจสรุปได้ว่าโครงสร้างข้อความสามารถแบ่งได้ทั้งหมด 6 ประเภท คือ โครงสร้างข้อความเชิงบรรยาย (Descriptive) โครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียด (Enumerative) โครงสร้างข้อความเชิงเปรียบเทียบ (Contrast-comparison) โครงสร้างข้อความเชิงปัญหาและแก้ไข (Problem-solution) โครงสร้างข้อความเชิงลำดับขั้น (Sequence) และโครงสร้างข้อความเชิงเหตุผล (Cause-effect)

โครงสร้างข้อความทั้ง 6 ประเภทนี้ ในแต่ละประเภทต่างก็มีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แตกต่างกัน เมื่อผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความคิดของตนเอง ข้อความต่าง ๆ จึงเป็นสื่อกลางในการแสดงออกถึงความคิดนั้น ๆ ดังนั้นโครงสร้างข้อความแต่ละประเภทจึงมีความสำคัญในการเขียนข้อความ เพราะช่วยเรียบเรียงและจัดลำดับความคิดสำคัญได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย และมีประสิทธิภาพ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการสอนโครงสร้างข้อความที่มีต่อการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนอนุเจตภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครูผู้สอนได้ตระหนักถึงความสำคัญของโครงสร้างข้อความในการเขียนอนุเจตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีพัฒนาการต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการสอนโครงสร้างข้อความที่มีต่อความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
2. เพื่อศึกษาผลของการสอนโครงสร้างข้อความที่มีต่อความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย

บอนนี่ บี อาร์มบราสเตอร์ โทมัส เอช แอนเดอร์สัน และ จอยซ์ ออสเตอร์แทก (Bonnie B. Armbruster, Thomas H. Anderson and Joyce Ostertag, 1987: 331-346) ได้ทำการวิจัย โดยการฝึกนักเรียนเกรด 5 จำนวน 82 คน อ่านข้อความที่ใช้โครงสร้างข้อความอย่างเป็นระบบ และให้นักเรียนเขียนด้วยการใช้โครงสร้างข้อความในการเรียบเรียงข้อความ ผลปรากฏว่า นักเรียนเกรด 5 มีการพัฒนาในการเขียนข้อความโดยการใช้โครงสร้างข้อความในการเรียบเรียงข้อความได้ดีขึ้น

จากงานวิจัยของเบอเวอร์ลี อี จี คอกซ์ (Beverly E.G. Cox, 1987:2970-A) ที่ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเครื่องผูกพันรูปเรื่อง และการจัดลำดับเนื้อหาในงานเขียนแบบพรรณนาและบรรยายของเด็ก เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูงและผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับเครื่องผูกพันรูปเรื่อง และการจัดลำดับเนื้อหาของข้อความที่เขียนขึ้น กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า ไม่ว่าจะอยู่ในระดับใดก็ตาม สามารถเขียนข้อความโดยใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่อง และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีระบบได้เหมาะสมกว่า ทั้งในด้านการเขียนแบบบรรยายและแบบพรรณนา ในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำนั้น มักจะเขียนข้อความที่มีเครื่องผูกพันรูปเรื่องที่ไม่เหมาะสมอยู่มาก

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนโครงสร้างข้อความ จะมีความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. นักศึกษากลุ่มสูงกลุ่มที่ได้รับการสอนโครงสร้างข้อความ จะมีความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษากลุ่มสูงกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ
3. นักศึกษากลุ่มต่ำกลุ่มที่ได้รับการสอนโครงสร้างข้อความ จะมีความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่
 - 2.1. ตัวแปรอิสระ คือ การสอนโครงสร้างข้อความ 6 ประเภท ได้แก่ โครงสร้างข้อความเชิงบรรยาย (Descriptive) โครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียด (Enumerative) โครงสร้างข้อความเชิงเปรียบเทียบ(Contrast-comparison) โครงสร้างข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (Problem - solution) โครงสร้างข้อความเชิงลำดับขั้น (Sequence) และโครงสร้างข้อความเชิงเหตุผล (Cause-effect)
 - 2.2. ตัวแปรตามคือ ความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมิได้คำนึงถึง เพศ อายุ สถานภาพ ระดับสติปัญญา และความถนัดทางภาษาของตัวอย่างประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. โครงสร้างข้อความ หมายถึง ข้อความที่แสดงความสัมพันธ์กันในประโยคและความหมายซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ผู้เขียนเสนอไว้อย่างมีระบบและมีจุดมุ่งหมาย ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยจำแนกโครงสร้างข้อความออกเป็น 6 ประเภท ตามการวิจัยของ โด널ด์ เจ ริชเจลส์ ลี เอ็ม แมคกี ริชาร์ด จี โลมแมกซ์ และ แคทเธอรีน เชียร์ด (Donald J. Richgels, Lea M McGee, Richard G. Lomax and Catherine Sheard , 1987 : 177-196) ดังนี้

1.1. โครงสร้างข้อความเชิงบรรยาย (Descriptive) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนเสนอหัวข้อเรื่องไว้ แล้วบรรยายคุณลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ โดยไม่มีคำสัญญาณชี้แนะ (Signal words) บ่งบอกไว้

1.2. โครงสร้างข้อความเชิงรายละเอียด (Enumerative) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนเสนอหัวข้อเรื่องไว้ในประโยคหลัก แล้วแสดงรายละเอียดซึ่งจะเป็นตัวอย่างเพื่อสนับสนุนหัวข้อเรื่องในประโยคหลัก

1.3. โครงสร้างข้อความเชิงเปรียบเทียบ (Contrast - comparison) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนเสนอการเปรียบเทียบซึ่งอาจจะเป็นการเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่าง หรืออาจจะเป็นทั้งการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในเวลาเดียวกัน

1.4. โครงสร้างข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (Problem - solution) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนเสนอปัญหาไว้ในประโยคหลัก แล้วอาจให้รายละเอียดถึงสาเหตุของปัญหา หลังจากนั้นจึงเสนอแนะการแก้ไขปัญหานั้น ๆ

1.5. โครงสร้างข้อความเชิงลำดับขั้น (Sequence) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนจะเสนอหัวข้อไว้ แล้วแจกแจงรายละเอียดเพื่อสนับสนุนหัวข้อ รายละเอียดที่วางนี้จะถูกจัดเรียงตามลำดับขั้น อาจเป็นลำดับของเวลา หรือขั้นตอนกระบวนการ

1.6. โครงสร้างข้อความเชิงเหตุผล (Cause-effect) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนจะเสนอความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ต่าง ๆ

2. การสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนที่ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์จากการอ่านอนุเจตภาษาอังกฤษในประเภทต่าง ๆ จากนั้นผู้สอนจะให้ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ แบบแผน และกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามกลไกทางการเขียน ซึ่งได้แก่ ไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า

3. การสอนแบบเน้นโครงสร้างข้อความ หมายถึง การสอนที่ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์จากการอ่านอนุเจตภาษาอังกฤษในประเภทต่างๆ จากนั้นผู้สอนจะให้ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ แบบแผน และกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามกลไกทางการเขียน ฝึกให้ผู้เรียนเห็นถึงการเรียบเรียงความคิด การใช้โครงสร้างข้อความให้สัมพันธ์กับประโยค และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอด โดยการใช้แบบการอ่านอนุเจตภาษาอังกฤษข้างต้นและแผนผัง เพื่อเชื่อมโยง

ไปสู่การฝึกเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษ

4. ความสามารถในการเขียนอนุเจต หมายถึง ความสามารถในการใช้โครงสร้างข้อความให้สัมพันธ์กับประโยคและความหมาย สามารถที่จะถ่ายทอดความรู้ความคิดออกมาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ศัพท์ ไวยากรณ์และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า ตามเกณฑ์ของฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs et al., 1981: 28-29) โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักศึกษาได้รับจากการทำแบบสอบวัดความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. นักศึกษาในสถาบันการศึกษาเอกชน หมายถึง นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนเน้นการสอน โดยการสอนโครงสร้างข้อความให้แก่ผู้เรียนและเป็นการพัฒนาการเขียนให้แก่ผู้เรียน
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนตระหนักถึง ความสำคัญของการใช้โครงสร้างข้อความในการเขียนแล้วนำไปประกอบการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป